

Dag 367 – zondag 29 december

Lagun lijkt niks onder de indruk van zijn vermoeiende lange dag van gisteren. Deze ochtend gaan we naar het spelklasje bij Christel en hij crost er de poten van onder zijn lijfje met flatcoat Luna, kachelbuis Babs, Beagle Nina en staande Duitser Rumba. Hij had het duidelijk nog eens nodig om zijn pootjes deftig te strekken.

En deze middag krijgt hij daar nog volop de kans toe want we trekken naar het zeetje, naar Cadzand voor een laatste uitstap met Darko en Yana (die vanaf donderdag bij Koen zullen gaan wonen). Yana en Lagun mogen meteen los lopen, Darko houden we naar goede traditie kort aan de lijn. Het zal een stevige workout worden voor mij want het strand ziet zwart van het volk! Wie had dat gedacht zeg? 't Is bijna over de koppen lopen, vooral loslopende hondenkoppen!

Lagun weet niet goed waar eerst hallo te gaan zeggen en kiest er toch wel een aangelijnde Stafford uit zeker die duidelijk maakt dat hij (of zij) heer en meester is van dit stuk strand. Lagun snapt het gelukkig snel en keert terug. Hij is toch zo bekwaam in hondentaal. De hele middag kan ik hem makkelijk terug bij me roepen en weg van andere honden wanneer ik merk dat hond of baasje het niet zo leuk vindt.

Het is heerlijk weer, de viervoeters spelen allemaal dat het een lieve lust is en Lagun leert “vliegers” kennen. Gelukkig kan ik hem ook van die gestrande vliegers gemakkelijk terugroepen want die zouden zijn inspectie misschien wel niet heelhuids overleven.

Na de wandeling stoppen we de vriendjes – met zand en al – nog even in de auto terwijl we zelf wat gaan drinken.

We zullen nog dagen kunnen nagenieten van de zee in de auto... ☺

Dag 368 – maandag 30 december

De zilte zeelucht achtervolgt ons de hele dag naar Brussel en terug. Zalig, zo kan ik ook nog wat nagenieten van het serene effect van het grote water.

De viervoeters voelen mijn onrust denk ik. Zowel de Mechelaartjes als Lagun zijn uit hun haak deze avond. De moed zinkt me steeds dieper in de schoenen als ik denk aan donderdag, de dag waarop ik afscheid moet nemen van Darko en Yana.

Geen van de twee voelt zich echt geroepen om zich over Lagun te ontfermen vanavond en het kleine grut is het daar duidelijk niet mee eens. Hij probeert hen tot actie te blaffen. Ik maak het beste van een slechte situatie en probeer Lagun nogmaals het commando ‘speak’ aan zijn verstand te brengen.

Het begint hem te dagen denk ik en na een aantal minuten slaag ik er in om onze vriend zo zot te krijgen dat hij blaft op mijn commando! (Nooit gedacht dat ik daar blij om zou zijn. Lagun was een verademing tegenover de wakertjes.)

Dag 369 – dinsdag 31 december

Vandaag vieren we oudejaar opnieuw thuis bij mijn ouders. De vriend van mijn zus is er vanavond niet bij maar we laten de vijf viervoeters toch nog even in de veranda terwijl we aperitieven. Yana is buiten haar zinnen. Ze vat post aan het raam achter me waar ze net bij kan vanuit de zetel die daar

staat en krabt als een bezetene aan het raam om bij ons te kunnen komen. Zo heb ik haar nog nooit gezien. Zou er al vuurwerk worden afgevuurd ter voorbereiding van middernacht misschien? Ik hoor en zie niks maar wat stellen mijn nietige zintuigen voor tegenover die van onze viervoeters nietwaar. Darko heeft er nooit iets van gemaakt van die knallen. Zo een plofje zal hem niet van de wijs brengen, zo een stoere kerel. Maar Yana heeft zijn rust nooit overgenomen en Lagun twijfelt een beetje wie hij als voorbeeld zal nemen. De tuin kan hem ook niet zo boeien vanavond en hij helpt zijn vriendinnetje Belle met het verder afschuren van de keukendeur. Tegen dat de salontafel is afgeruimd en de viervoeters bij ons binnen mogen, is die deur helemaal klaar om in de vernis te worden gestoken. Of voor de kachel...

Oma en opa hebben cadeautjes voor iedereen. Dus ook voor Darko, Yana en Lagun maar wanneer ze me vertellen dat het twee kakelende rubberen kippen zijn en een rubberen band met knooptouw aan, lijkt het me toch aangewezen om nog even te wachten met het geven van de cadeaus tot we in een grotere ruimte zijn, zonder glazen, zonder flessen, zonder kindjes, ... ;-)

De woefjes zijn allemaal fraai en rustig nu ze bij hun volk zijn en pikken elk een dekentje in. Behalve Zanouche dan die van haar troon is verstoten door een onverstoerbare Darko die demonstratief met zijn rug naar haar ligt. 'Dit is mijn plek, jij bestaat niet, ga het maar elders zoeken'. En dat doet ze dan ook. Op mijn schoot... indrukwekkend hoe een Beagle met zoveel overgewicht dat haar buik bijna op de grond hangt, er toch nog in slaagt om relatief elegant op 't schootje te springen. Ik denk dat ze meer weegt dan Lagun begot. En dat lichtgewicht vindt het op zijn beurt dan niet eerlijk dat 'zijn vrouwtje' wordt ingepalmd door een ander grut. Er zit algauw niks anders op dan iedereen terug met zijn pootjes op de grond te zetten en elk een plekje aan te wijzen en ervoor te zorgen dat de grenzen worden gerespecteerd. De rust keert algauw terug op die manier...

Maar dat was buiten Yana gerekend. Klokslag middernacht begint ze te beven alsof ze ineens haar prinsessenjurk zal afschudden en terug in de sobere huismeid zal veranderen. Pas omstreeks 1 uur sterft overal het vuurwerk weg en komt Yana opnieuw tot haar zelve. Toch vreselijk hoe 'ontroostbaar' ze is op zo een momenten. Gelukkig bleef Lagun er nu wel stoïcijns onder. Zijn trauma van de vuurwerkwedstrijd in Knokke is precies toch al wat verteerd.

Dag 370 – woensdag 1 januari 2014

Nieuwjaar. We ontbijten nog bij de folks na een korte nacht maar moeten al vroeg vertrekken om op tijd te zijn om bij Bart zijn mama te gaan eten. Burps.

Lagun is net zoals wij doodmoe. We laten hem thuis in de bench bij de Mechelaartjes en ik denk eerlijk gezegd niet dat er iemand is wakker geweest in onze afwezigheid.

Het regent en waait maar we laten ons ons laatste avondwandeling samen niet afpakken door vadertje Storm.

Ja ja, door regen en wind, jullie worden bemind.

En het doet onze maagjes ook geen kwaad zo een beetje beweging en frisse buitenlucht.

Na afloop flok ik me nog wat in de zetel met Darko en Yana. Laat dit geen voorbeeld zijn voor jou Lagun... maar hoe leg je uit dat dit een uitzonderlijke situatie is en dat vrouwtje gewoon deze keer

alle regels aan haar laars wil lappen om haar 'kindjes' dicht bij zich te hebben en dat dit eenmalig is... niet dus. Lagun begrijpt niet waarom hij er niet zou bij mogen.

Zuchtje. Ik mag het hem echt niet gewoon maken dus iedereen terug met zijn pootjes op de grond en ik leid de teleurgestelden af met hun cadeautjes. Yana en Lagun krijgen elk een kip en Darko de rubberen band. In een oogwenk heeft Yana al het gevogelte bemachtigd en in haar mand verzameld. Ze hangt er vervaarlijk proberen uitziend over te waken en trekt lippen naar Lagun die nu, ocharme, zonder speeltje zit. Zo niet hé meisje. Ik pak een van de kippen weg en berg die in veiligheid op. Lagun en Yana spelen nu 'vierendeel de kip' samen en slagen daar erg goed in. 1-0 voor de viervoeters na amper twee minuten.

Even later kruipt iedereen tevree in de bedstee.

Dag 371 – donderdag 2 januari 2014

D-Day.

Ik moet deze voormiddag werken thuis maar 's namiddags krijgen we vrijaf. Aanvankelijk zou oma komen nieuwjaren maar zij is onwel geworden en ligt in het ziekenhuis. ☹

Ik had voor de rust en vrede met Koen afgesproken dat hij tussen twaalf en een uur de Mechelaartjes zou komen halen. En oh wat had ik daar spijt van toen hij klokslag twaalf uur aan de deur stond...

Om de leegte te ontvluchten, trek ik met Lagun naar de post om (late) nieuwjaarswensen te posten en naar de kleine Delhaize rechtover het postgebouw.

Nog niet vermoedend dat zijn speelkameraadjes definitief weg zijn, loopt hij flink naast me in de bijna lege winkel. We doen rustig onze boodschapjes tot ik achter me een krassende stem hoor en een vreemd geluid. Een dame van ik schat wel 100 jaar, wordt de winkel doorgeduwd in een oude piepende rolstoel, helemaal verkleed met kerstmuts en kerstdeken en tracht al roepende een conversatie te houden met haar duwer. Ik was geschrokken maar Lagun duidelijk nog meer want zijn haren komen recht en hij blaft. Ik hoor de kassiersters verschrikt vragen "zit hier dan een hond binnen?!" en hoor ze op zoek gaan naar ons. Tegen dat we gevonden worden, heb ik Lagun gelukkig helemaal netjes onder controle. Niks aan de hand en de kassiersters kijken vertroeteld toe. Net dan passeert er een dame met een grote doorzichtige plastic zak vol oud brood die ze achter zich aan sleurt over de grond. Wat een vreemde taferelen krijgen we vandaag toch voorgeschoteld. Lagun gaat er op zijn koddigst bij zitten kijken met zijn kopje scheef. Hij mag in de winkel blijven van het personeel. ;-)

's Middags laat ik mijn vriendje thuis bij Bart terwijl ik oma ga bezoeken. Volgens het verslag dat volgt, is Lagun erg fraai geweest en heeft hij voornamelijk liggen te soezen in de bench.

Daar komt echter verandering in nu ik thuis ben. Lagun loopt totaal verloren. Hij vraagt me voortdurend om aandacht, daagt me uit om te spelen zoals hij bij Yana deed, gaat alsmear snuffelen op de plaatsen waar de manden stonden... pffff....

Ik moet me zwaar herpakken. Ik heb mezelf getroost met het idee dat wanneer Darko en Yana weg zouden zijn, ik pas echt goed met Lagun zou kunnen trainen dus moet ik dat nu gewoon waarmaken. Samen met Bart oefen ik de 'va vers' en we kunnen al snel redelijk ver gaan waarbij ik me verstop in

de keuken en Bart ver uit het zicht in de woonkamer. Lagun komt ons telkens flink zoeken wanneer we hem het commando geven. Joepie. Ik begin de smaak te pakken te krijgen en ben dankbaar voor deze afleidende bezigheid. We doen nog een paar 'duwtjes' en 'toucher'. Ik leg Bart uit hoe hij het moet doen en laat hem ook proberen.

We merken dat het helemaal nog niet van harte gaat voor Lagun om bevelen aan te nemen van een ander. Misschien is het niet slecht dat ik af en toe Bart ook eens laat doen. Het is allemaal zo dubbel nietwaar: Lagun zal de hond worden die voor 1 persoon moet werken maar om daar te geraken moet hij wel naar andere en verscheidene mensen leren luisteren.

Toch een uitdaging.

Dag 372 – vrijdag 3 januari 2014

Ik slaap rotslecht vannacht en omstreeks middernacht kruip ik van ellende beneden in de zetel. Ik lees nog een uur in mijn boek met een klein lichtje en Lagun geeft geen kik vanuit zijn bench.

Pas rond vier uur, na een paar miserabele rugpijnigende uurtjes, verhuis ik opnieuw naar boven.

Ik kan nog een paar uur slapen voordat ik naar Brussel moet. Het doet pijn wanneer de wekker zijn melodie door merg en been laat schallen.

Honden voelen het wanneer je op je zwakst bent denk ik. Lagun doet me achter hem aan hollen vandaag. Hij heeft geen zin in dat tuigje deze ochtend. En toch moet je het aan grut. Grrrr.

De arme stakkerd heeft er zo een afkeer van dat hij recht zijn bench in vlucht. Normaal ben ik er voor om een hond in zijn bench nooit te storen, normaal respecteer ik die veilige thuishaven. Maar meneertje laat me niet veel keuze. Sorry Lagun. Je moet eraan geloven, hoe sneller je het gewoon raakt en aanvaardt, hoe beter voor iedereen.

Vandaag doet de grote baas zijn ronde op het Instituut. Wanneer de voorzitter binnen komt in ons bureau wordt hij enthousiast onthaald door Lagun met zijn trektouwtje. Ik vrees even voor de baas zijn mooie kostuum maar die laat het niet aan zijn hart komen. Hij is thuis een hond gewoon van 56 kilo en sleurt Lagun het hele bureau door aan zijn touwtje. We zitten allemaal perplex toe te kijken. Wanneer hij me vraagt hoe hij Lagun kan doen zitten, vrees ik ook het ergste maar het kleine grut drukt zonder aarzelen stante pede zijn derrière op de grond wanneer de voorzitter 'assis' zegt. Wauw. Iedereen onder de indruk. De voorzitter gek nog dat ik hem eens moet uitleggen hoe ik Lagun zo netjes heb getraind... vlak vóór het mormel beslist om tegen hem op te springen... we kunnen niet alles willen. ☺

's Avonds is Lagun erg onrustig. Net wanneer wij beslist hebben om naar een horrorfilm te kijken. Op de meest onmogelijke momenten zet ons spook het op een blaffen. Het doet mijn zenuwen geen deugd. ;-)

Hij is duidelijk ongerust over iets dat hij op straat ziet of in de inkomhal en heeft schrik. Hij blijft te midden van de woonkamer staan en fixeert iets wat ik niet zie. Zou het nog steeds dat verlichte hert zijn aan de overkant van de straat? Het is me nu wel duidelijk dat de afwezigheid van Darko en Yana een grote impact zal hebben op ons jonge kereltje. Ik had gehoopt dat het iets goed zou doen voor zijn zelfvertrouwen maar vrees er nu een beetje voor.

Dag 373 – zaterdag 4 januari 2014

Deze voormiddag gaan we nog wat extra opbergmeubelen halen in de Weba. Het zijn nu solden en het zal waarschijnlijk op de koppen te lopen zijn maar veel andere mogelijkheden hebben we niet. Aan de deur hangen alvast grote verbodstekens voor honden en niet meteen een bordje waarop staat dat assistentiehonden welkom zijn. Makkelijk is het er ook niet om met de hond binnen te komen; er staat duidelijk aangegeven dat de lift (die ik overigens nergens zie) enkel voor personen in een rolstoel is of voor mensen met een buggy. En even verderop staat alleen maar een roltrap te blinken. Na menig waarschuwing van mensen dat zo een roltrap heel gevaarlijk kan zijn voor de pootjes van een hond, beslis ik om Lagun toch nog even te dragen. Ik heb er geen idee van hoeveel hij nu weegt... maar wegen doet hij!

Ondanks de verbodstekens worden we door niemand van het personeel tegengehouden. Het jasje werkt dus duidelijk. Vandaag ondervind ik dat het moeilijk is om hem te laten ophouden met snuffelen, vooral wanneer we stilstaan, maar wat wil ik dan ook? Overal hout, tapijt, kussens, prulletjes, ... en kindjes op kophoogte die best wel eens hallo willen komen zeggen. En toch heeft hij veel aandacht voor mij ook. Van de minste spanning die er op de lijn komt, kijkt hij op naar mij met een vragende blik. Welke kant op vrouwtje? Blijven staan? Doorgaan? Liggen? Zitten? Zelig...

Ons bezoek aan de Weba duurt lang en achteraf moeten we nog naar de Colruyt ook. Het zou snel moeten gaan in de Colruyt en ik laat Lagun in de auto. Pas 45 minuten later komen we echter terug buiten. Kleine misrekening... wat zou Lagun van die kartonnen dozen in de auto hebben gevonden? Niks gelukkig. De jongen zal net iets te moe geweest zijn.

In de vooravond gaat Lagun nog eens twee uur de bench in wanneer we naar de zoveelste nieuwjaarsreceptie mogen/moeten. Het lijkt hem allemaal niet te storen al vraag ik me nu wel sterk af of hij niet ook zit te jammeren of te blaffen wanneer hij helemaal alleen thuis is...

's Nachts in zijn bench is hij alleszins heel erg flink zo zonder zijn vriendjes bij hem in de living.